

R O M Â N I A
TRIBUNALUL
SECȚIA A II – A CIVILĂ

ÎNCHEIERE CIVILĂ
Ședința publică din data de 07.04.2026
Completul de judecată constituit din:
Președinte -
Judecător -
Grefier -

Pe rol se află soluționarea cererilor de apel formulate de apelanta reclamantă și apelanta pârâtă, împotriva sentinței civile nr. pronunțată de Judecătoria în dosarul nr., în contradictoriu cu intimatul intervenient forțat, având ca obiect *pretenții*.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns apelanta reclamantă prin d-l avocat, apelanta pârâtă prin d-na avocat, lipsă fiind intimatul intervenient forțat.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

La interpelarea instanței, reprezentanții părților arată că Tribunalul este competent general, material și teritorial să soluționeze cauza.

Tribunalul constatând că pricina se află la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața instanței, în baza art. 131 C.proc.civ., procedează la verificarea din oficiu a competenței, constatând că în raport cu obiectul pricinii și prevederile art. 95 pct. 2 raportat la art. 115 C.proc.civ., este competent general, material și teritorial să soluționeze cauza.

Instanța pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu solicitarea de a se pronunța o hotărâre pentru dezlegarea unor chestiuni de drept având în vedere că prin cererea de apel formulată de asigurătorul se invocă faptul că acest punctaj traumatologic nu poate fi avut în vedere în fața instanței de judecată. Iar întrebarea pe care instanța vrea să o formuleze pentru Înalta Curte de Casație și Justiție este, dacă:

„1. Prezumția prevăzută de art. 22 alin. 5 lit. b din Legea nr. 132/2017 este aplicabilă și în etapa judecătii?

2. Prezumția prevăzută de art. 22 alin. 5 lit. b din Legea nr. 132/2017 este o prezumție relativă sau absolută?”

Reprezentantul apelantei reclamante arată că orice probă nu are o valoare prestabilită. Acum, este evident că Raportul de evaluare de medicina de asigurări din această cauză, acel raport solicitat de instanță de judecată a fost întocmit de un medic care este șef al unui institut de medicină legală, adică nu se poate spune că este formulat de persoane neabilitate.

Instanța arată că în prezenta speță, asigurătorul susține că acel raport de evaluare de medicina de asigurări, raportul REMA, poate fi folosit doar în faza administrativă, nu și în fața instanței de judecată. Și aceasta este, practic, întrebarea pe care instanța vrea să o adreseze Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reprezentanta apelantei pârâte arată că a mai nuanțat apărările făcute în acest dosar, întrucât inițial, a cerut să fie înlăturată din ansamblul probatoriu această probă cu punctajul traumatologic, iar ulterior a avut un dosar la Curtea de Apel a cărui soluție definitivă o depune la dosar pentru a fi avută în vedere ca și practică judiciară, dosar în care judecătorii apelului au spus că în viața lor nu au văzut de când judecă un dosar în care să se pronunțe hotărârea strict pe raportul traumatologic REMA fără să existe un certificat medico-legal care în acest dosar există.

Consideră că un judecător nu este chemat să facă o operație matematică în cauză, adică are certificatul medico-legal, nu se mai administrează nicio altă probă și pe baza acestui

certificat i se cere judecătorului să facă o operație matematică. Nu acesta este rolul judecătorului, întrucât judecătorul trebuie să aprecieze el cuantumul daunelor morale coroborând toate probele din dosar. Arată că toată problema a plecat de la multele dosare în care colegii săi au cerut ca judecătorul să facă operația matematică și n-au avut alte probe în dosar, ceea ce nu este cazul în dosarul acesta. Și atunci, într-adevăr, s-au înmulțit hotărârile în care judecătorii i-au dat dreptate, în sensul că acest înscris este unul medical, dar nu decid soluția exclusiv pe baza acestui înscris.

În ceea ce privește sesizarea invocată Înaltei Curți de Casație și Justiție, arată că o lasă la aprecierea instanței.

În replică, reprezentantul apelantei reclamante arată că instanța a pus în discuție această chestiune raportat la motivele de apel formulate de asigurător, însă reprezentanta asigurătorului a afirmat anterior că nu raportat la acest dosar a invocat aceste aspecte, ci are o problemă în general cu ceea ce se întâmplă în aceste procese.

Reprezentanta apelantei pârâte arată că atunci când a redactat apelul nu avea această practică, practica a început să apară după ce a redactat acest apel.

Reprezentantul apelantei reclamante arată că de principiu, nu ar avea o problemă ca instanța să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a se lămuri aceste aspecte, însă nu în acest dosar. Pentru că dacă instanța vrea să dispună sesizarea Înaltei Curți, sigur se va suspenda cauza până când Înalta Curte va da un răspuns. Însă, în cauza de față, apreciază că nu s-a bazat sentința primei instanțe exclusiv pe un raport traumatologic întrucât au fost administrate în ansamblu toate probele, certificat medico-legal, proba cu raportul REMA și acte medicale. Depune la dosar chitanța privind încasarea onorariului de avocat în prezentul dosar.

Reprezentanta apelantei pârâte arată că în speță, prima instanță s-a bazat exclusiv pe acest raport pentru că nu s-a putut administra nici proba testimonială.

Instanța reține cauza în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

1. Obiectul cererii și situația de fapt

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei sub nr. din data de, reclamanta, în contradictoriu cu pârâta și intervenientul forțat a solicitat obligarea pârâtei la plata sumei de 155.135,37 lei, din care 5135,37 lei daune materiale, iar 150.000 cu titlu de daune morale, precum și la plata cheltuielilor de judecată.

Prin sentința civilă nr. pronunțată de Judecătoria în dosarul nr. a fost admisă în parte cererea de chemare în judecată. A fost obligată pârâta la plata către reclamantă a sumei de 144.000 lei cu titlu de daune morale. A fost obligată pârâta la plata către reclamantă a sumei de 7326,11 lei cu titlu de daune materiale. S-a respins în rest cererea de chemare în judecată. A fost obligată pârâta la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată în cuantum de 5000 lei.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut următoarea stare de fapt și de drept:

Potrivit actelor efectuate în dosarul de urmărire penală nr. al Parchetului de pe lângă Judecătoria în data de 25.01.2024, în jurul orei 19:30, reclamanta în timp ce traversa regulamentar pe trecerea de pietoni a fost surprinsă și lovită în partea dreaptă de autovehiculul condus de intervenientul forțat care nu i-a acordat prioritate de trecere.

Autoturismul Skoda cu nr. de înmatriculare avea o polița RCA valabilă la data accidentului la societatea pârâtă.

Întemeindu-se pe răspunderea civilă delictuală a intervenientului forțat, precum și pe răspunderea civilă contractuală a societății de asigurare, reclamanta a solicitat obligarea pârâtei la plata sumei de 194.400 lei cu titlu de daune morale și 7326,11 lei cu titlu de daune materiale

(astfel cum a precizat la data de 16.06.2025) ca urmare a lezării integrității fizice în urma accidentului rutier anterior amintit, precum și pentru suferințele psihice cauzate.

Ținând cont de pozițiile exprimate de părți, instanța a constatat că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 1357 și urm. C.civ. privind răspunderea civilă delictuală, care precizează că cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare, autorul prejudiciului răspunzând pentru cea mai ușoară culpă. Textul legal citat instituie așadar principiul răspunderii pentru fapta ilicită cauzatoare de prejudiciu al cărei conținut îl constituie obligația civilă de reparare a prejudiciului cauzat și presupune întrunirea cumulativă a următoarelor condiții: existența unei fapte ilicite, existența unui prejudiciu, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul.

Din raportul de primă expertiza medico-legală nr. a reieșit că reclamanta a suferit: hernie discală subligamentară posterolaterală str. L4-L5-intraforaminal, cu stenoză foraminală și contact radicular. Contuzie osoasă veche corp vertebral S4 asociată cu minim edem posttraumatic, necesitând 30 zile de îngrijiri medicale socotite de la data producerii leziunilor, dacă nu survin complicații.

Din suplimentul la raportul de primă expertiză medico-legală nr. supl din data de 20.05.2025 întocmit în cauză a reieși că urmare a traumatismului suferit la data de 25.01.2024 reclamanta a necesitat un total de 30 (treizeci) zile de îngrijiri medicale socotit de la data producerii leziunilor dacă nu survin complicații. Diagnosticul actual este: „Status post contuzie forte bazin și fisură corp vertebral S4 consolidată; Status post politraumatism prin accident rutier”. Prezintă doar acuze subiective (durere la decubit prelungit pe suprafețe tari). Leziunile suferite de numita în urma accidentului rutier din 25.01.2024 nu au produs infirmitate sau prejudiciu estetic grav și permanent, capacitatea de muncă este păstrată. Urmare a traumatismului suferit la data de 25.01.2024 viața victimei nu a fost pusă în primejdie.

Conform art. 1349 alin. 3 C.civ. în cazurile anume prevăzute de lege, o persoană este obligată să repare prejudiciul cauzat de fapta altuia, de lucrurile ori animalele aflate sub paza sa, precum și de ruina edificiului. Iar potrivit art. 1376 alin. 1 C.civ., oricine este obligat să repare, independent de orice culpă, prejudiciul cauzat de lucrul aflat sub paza sa.

Prin prejudiciu se înțelege rezultatele dăunătoare de natură patrimonială sau nepatrimonială efecte ale încălcării drepturilor subiective și intereselor legitime ale unei persoane. Prejudiciul constă în vătămarea produsă reclamantei urmare a loviturii primite.

În literatura juridică s-au conturat mai multe modalități și mijloace de reparare a daunelor morale. Astfel, repararea prejudiciilor extrapatrimoniale se poate face, de exemplu, prin dreptul victimei de a cere instanței să dispună încetarea săvârșirii în continuare a faptei prin care se aduce atingere drepturilor sale nepatrimoniale; obligarea autorului faptei să aducă la îndeplinire orice măsuri socotite necesare pentru a se ajunge la restabilirea dreptului încălcat; precum și prin mijloace patrimoniale (despăgubiri bănești). Referitor la acest ultim aspect, în doctrină se apreciază că daunele morale nu pot fi evaluate în bani, nu au valoare patrimonială, sumele care se acordă de către instanță au scopul de a atenua sau alina suferințele fizice sau psihice ale victimelor având un efect compensatoriu pentru suferințele produse.

Referitor la cuantumul sumei ce se impune a fi acordată, acesta trebuie să aibă strict efect compensatoriu, fără a se transforma în amenzi excesive pentru autorii daunelor și nici în venituri nejustificate pentru victime. La stabilirea acestor sume trebuie să se țină cont atât de criteriul importanței și gravității prejudiciului moral suferit, cât și de criteriul echității.

În privința cuantumului despăgubirilor, în materia daunelor morale, principiul reparării integrale a prejudiciului nu poate avea decât un caracter aproximativ având în vedere natura neeconomică a acestor daune, imposibil de echivalat bănește. În schimb poate fi acordată victimei o indemnizație cu caracter compensatoriu, dar ceea ce trebuie evaluată în realitate este despăgubirea care vine să compenseze prejudiciul, iar nu prejudiciul ca atare, întinderea acestei

despăgubiri realizându-se prin apreciere raportat la elementele de fapt, cum ar fi consecințele negative suferite, pe plan fizic și psihic, și importanța valorilor morale lezate.

În cazul daunelor morale, nu se poate reține existența unui prejudiciu efectiv și a beneficiului nerealizat, prejudiciul localizându-se la nivelul valorilor personalității umane, al suferințelor fizice și psihice cauzate.

Și în acest caz, un astfel de prejudiciu trebuie dovedit. Victima trebuie să facă dovada că i-au fost lezate valorile personalității umane, cauzându-i-se în acest fel suferințe fizice sau psihice.

Instanța a reținut că, urmare a loviturii și a traumatismului suferit, reclamanta a suferit prejudicii morale decurgând din traumele fizice și psihice suferite, sechele posttraumatice care afectează negativ participarea părții vătămate la viața socială și de familie, comparativ cu situația sa anterioară vătămării produse.

Prin urmare, este justificată acordarea unor compensații materiale acelor persoane ale căror posibilități de viață familială și socială au fost alterate ca urmare a faptelor ilicite săvârșite de alte persoane. Aceste compensații sunt destinate să creeze condiții de viață care să aline într-o oarecare măsură suferințele psihice ale victimei.

Întrucât autoturismul condus de intervenientul forțat avea încheiată polița de asigurare de răspundere civilă auto RCA cu pârâta, sunt aplicabile în speță prevederile Legii nr. 132/2017 și ale Normei ASF nr. 20/2017.

Astfel, conform art. 11 din Legea nr. 132/2017, „(1) Asigurătorul RCA are obligația de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile dovedite suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat. (2) Fără a se depăși limitele de răspundere prevăzute în contractul RCA, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) și (5) și în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a contractului RCA, asigurătorul RCA acordă despăgubiri în bani pentru: a) vătămări corporale sau deces, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial; b) prejudicii materiale, inclusiv costuri de radiere și înmatriculare, costuri cu taxe de timbru, cheltuieli cu limitarea prejudiciului, dovedite cu acte, cheltuieli aferente diminuării valorii vehiculului după reparații, dovedite cu acte sau expertiză”.

Art. 22 din Legea nr. 132/2017 reglementează stabilirea despăgubirilor urmare a unor accidente rutiere care prevede că: „(4) În caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății ori de deces rezultate în urma unui accident de vehicule, stabilirea despăgubirii se realizează atât pe cale amiabilă, cât și pe cale judecătorească. (5) Stabilirea despăgubirii pe cale amiabilă se realizează pe baza următoarelor criterii generale de evaluare: a) despăgubirile cuvenite persoanelor prejudiciate ca urmare a vătămării integrității corporale ori a sănătății persoanelor se stabilesc prin ordin comun emis de Ministerul Sănătății și A.S.F., în baza punctajului comunicat de Institutul Național de Medicină Legală "Mina Minovici" București; b) evaluarea despăgubirilor are în vedere un nivel mediu prezumat al suferinței îndurate de persoanele prejudiciate; c) valoarea unui punct traumatic este egală cu dublul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată de la data producerii accidentului; d) despăgubirile se pot ajusta în funcție de particularitățile fiecărui caz în parte, pe bază de documente justificative; e) punctajul pentru suferințele cauzate prin vătămarea integrității corporale ori a sănătății persoanelor include numai prejudiciile legate de durerile fizice; pentru prejudiciile legate de traumele psihice, persoana prejudiciată poate aduce documente în dovedirea acestora. (6) Stabilirea despăgubirii pe cale judecătorească se realizează pe baza probelor cu caracter medical, medico-legal, psihologic și statistic”.

În cauză, reclamanta a depus la dosar raportul de evaluare de medicină de asigurări nr. emis de dr., în calitate de medic primar medicină legală, prin care s-a reținut că ”Numita a prezentat urmarea accidentului rutier din 25.01.2024 leziuni traumatice respectiv: fractură sacru S4 - 12p; hernie de disc L4-L5- 7p; întârziere în consolidare fractură S4- 5p. Punctajul traumatologic total acordat susnumitei ca urmare a vătămărilor suferite în accidentul rutier din 25.01.2024 este 24 puncte”.

Reprezentanta pârâtei a susținut că evaluarea traumelor suferite de reclamantă cu ajutorul acestui punctaj traumatologic în acord cu Ordinul ASF și MS nr. 1/2293/2022 reprezintă o modalitate de stabilire a despăgubirii doar pe cale amiabilă.

Cu privire la acest aspect, instanța a menționat că din moment ce legiuitorul a stabilit un nivel mediu prezumat al suferinței îndurate de persoanele prejudiciate și un quantum determinabil al despăgubirilor pentru ipoteza soluționării amiabile este de neconceput ca în etapa soluționării litigioase să fie achitate despăgubiri într-un quantum inferior celui rezultat din punctajul traumatologic și care ar fi stat la baza unei înțelegeri amiabile.

În acest sens instanța a avut în vedere minuta întâlnirii președinților secțiilor specializate (foste comerciale) ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, dedicată dezbaterii problemelor de practică neunitară în materia litigiilor cu profesioniști și insolvenței din data de 21.10.2024 prin care s-a stabilit că din perspectiva echității și egalității în fața legii, nu ar trebui ca despăgubirile pe care o persoană le poate obține pe cale judecătorească pentru prejudiciile legate de durerile fizice [prejudiciile legate de traumele psihice fiind evaluate separat, astfel cum prevede art. 23 alin. 5 lit. e din Legea nr. 132/2017] să fie diferite de despăgubirile pe care aceeași persoană, pentru aceleași prejudicii, le-ar obține în procedura stabilirii despăgubirii pe cale amiabilă, astfel încât o abordare coerentă se impune și din perspectivă practică, nu doar din considerente de echitate. În aceeași ordine de idei, s-a menționat că dacă despăgubirile stabilite pe cale judecătorească ar fi în general mai mici decât cele care s-ar putea obține pe cale amiabilă, nu ar exista motivație pentru asigurători în sensul finalizării cu succes a procedurilor nejudiciare, iar dacă despăgubirile stabilite pe cale judecătorească ar fi în general mai mari decât cele care s-ar putea obține pe cale amiabilă, atunci motivația ar fi una mai scăzută în rândul persoanelor prejudiciate. În consecință, concluzia a fost că interpretarea textelor de lege relevante trebuie să fie una care să contribuie la un răspuns coerent al statului în chestiunea stabilirii despăgubirilor pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule și tramvaie, fără diferențe care nu sunt justificate de deosebiri obiective și, de asemenea, una care să permită ca și procedura amiabilă să fie una avantajoasă și eficientă, instanțele judecătorești urmând să intervină în caz de neînțelegeri punctuale.

În susținerea concluziei potrivit căreia raportul de calcul al punctajului traumatologic este acceptat ca probă medicală în etapa judecătorească este și practica judiciară reprezentată de Hotărârea nr. din data de 19.12.2023 pronunțată de Curtea de Apel în dosarul nr., Hotărârea nr. din data de 21.12.2023 pronunțată de Curtea de Apel în dosarul nr., Hotărârea nr. din data de 14.03.2023 pronunțată de Tribunalul în dosarul nr., și Sentința civilă nr. din data de 23.02.2024 pronunțată de Tribunalul în dosarul nr., definitivă prin Decizia nr. din data de 04.10.2024 pronunțată de Curtea de Apel

În consecință, instanța s-a raportat la punctajul traumatologic stabilit de raportul care reprezintă o probă cu caracter medical în sensul art. 22 alin. 6 din Legea nr. 132/2017, fiind astfel valorificat și în procesul de stabilire a despăgubirii pe cale judecătorească.

Referitor la susținerea pârâtei constând în nerespectarea prevederilor art. 4 coroborate cu art. 3 din Ordinul comun al Autorității de Supraveghere Financiară și Ministerului Sănătății nr. 1/2.293/2022 în sensul că nu reiese faptul că medicul care a întocmit punctajul traumatologic a absolvit cursul postuniversitar de Evaluare prejudiciu corporal în cazul unor traumatisme asociate incidentelor de trafic rutier, instanța constată că potrivit art. 3 alin. 2 din Ordinul comun al Autorității de Supraveghere Financiară și Ministerului Sănătății nr. 1/2.293/2022, medicii experți evaluatori sunt reprezentați de medicii specialiști sau primari de medicină legală sau de medicii specialiști sau primari de expertiză medicală a capacității de muncă ori de medicii care au absolvit cursul postuniversitar de Evaluare prejudiciu corporal în cazul unor traumatisme asociate incidentelor de trafic rutier.

S-a observat că textul legal reglementează alternativ categoriile de medici cu o astfel de competență, vizând pe de o parte medicii specialiști sau primari de medicină legală sau medicii specialiști sau primari de expertiză medicală a capacității de muncă, iar pe de altă parte medicii

care au absolvit cursul postuniversitar de Evaluare prejudiciu corporal în cazul unor traumatisme asociate incidentelor de trafic rutier. Așadar pentru prima categorie nu este necesară urmarea cursului postuniversitar, concluzie întemeiată și pe aspectul că evaluarea prejudiciilor corporale ține de specializarea medicilor legiști și a celor care expertizează capacitatea de muncă.

În speță, instanța a reținut că domnul doctor care a întocmit raportul de evaluare este medic primar legist.

Totodată, nu pot fi primite susținerile pârâtei în sensul că raportul a fost întocmit cu încălcarea principiului contradictorialității deoarece acesta a fost realizat conform prevederilor legale care îi atribuie caracterul de probă medicală și care a fost suspus dezbaterii contradictorii în fața instanței.

Prin urmare, ținând cont de punctul traumatologic acordat (24 puncte), de prevederile art. 22 alin. 5 lit. c din Legea nr. 132/2017 potrivit căruia valoarea unui punct traumatic este egală cu dublul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată de la data producerii accidentului și de art. 1 din H.G. nr. 900/2023 (la data producerii accidentului 25.01.2024 salariul minim brut pe țară era stabilit prin H.G. nr. 900/2023, nu prin H.G. nr. 1506/27.11.2024 cum a susținut reclamanta prin precizarea de acțiune din 12.03.2025) potrivit căruia la data producerii accidentului salariul minim pe țară garantat în plată era de 3300 de lei/lună, instanța a constatat că evaluarea prejudiciului pe baza punctajului traumatologic se ridică la suma totală de 144.000 lei ($3300 \text{ lei} \times 24 = 6000 \text{ lei} \times 24 \text{ puncte}$). Instanța a considerat că această sumă acoperă prejudiciu moral, real și efectiv suferit de reclamantă prin raportare la vătămările integrității fizice suferite, așa cum au fost individualizate în actele medicale aflate la dosar.

Diferența până la suma de 194.400 lei solicitată de reclamantă este disproporționată față de prejudiciul efectiv întrucât repararea prejudiciului moral trebuie să fie realizată printr-o compensare echitabilă, păstrând principiul proporționalității și justului echilibru între natura valorilor lezate și sumele acordate. Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, criteriul echității în materia despăgubirilor morale are în vedere necesitatea ca persoana vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, cu efecte compensatorii, dar în același timp, despăgubirile să nu reprezinte amenzi excesive pentru autorii prejudiciului și nici venituri nejustificate pentru victime.

În ceea ce privește daunele materiale solicitate, având în vedere poziția pârâtei care a contestat daunele materiale în măsura în care nu sunt probate prin documente justificative, precum și prevederile art. 26 (iv) din Norma ASF nr. 20/2017 și art. 11 alin. 2 lit. b din Legea nr. 132/2017, neformulând critici concrete, instanța a constatat că reclamanta a făcut dovada prejudiciului material suferit, aceasta fiind îndreptățită la suma de 7326,11 lei reprezentând prejudiciul dovedit cu înscrisurile depuse la dosar (bonuri și facturi fiscale) reprezentând contravaloare consultații, investigații medicale, servicii medicale și medicamente.

Având în vedere aceste considerente, în temeiul art. 1357 C.civ., art. 11 și art. 22 din Legea nr. 132/2017, art. 26 din Norma ASF nr. 20/2017, instanța a admis în parte cererea formulată și a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 144.000 lei cu titlu de daune morale și la plata sumei de 7326,11 lei cu titlu de daune materiale.

În temeiul art. 451 - 453 C.proc.civ. instanța a obligat pârâta la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată în cuantum de 5000 lei constând în taxă judiciară de timbru în cuantum de 100 lei și onorariu de avocat în cuantum de 4900 lei.

Împotriva sentinței civile mai sus-menționate au declarat apel atât apelanta reclamantă, cât și apelanta pârâtă

Prin apelul formulat, apelanta reclamantă a solicitat admiterea apelului, schimbarea în parte a sentinței apelate cu consecința admiterii în tot a cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată și precizată, și obligarea intimătei pârâte la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, s-a arătat că prin sentința apelată, instanța de fond a evaluat în mod eronat cuantumul daunelor morale acordate, raportat la gravitatea leziunilor suferite și la consecințele acestora asupra vieții personale și profesionale a reclamantei.

În fapt, reclamanta a fost victima unui accident rutier produs la data de 25.01.2024, în timp ce traversa regulamentar pe trecerea de pietoni, fiind acroșată de autovehiculul condus de intimat, care nu i-a acordat prioritate. În urma impactului, a suferit leziuni grave, constând în fractură de bazin, afectare a coloanei vertebrale (corpul vertebral S4) și multiple contuzii, necesitând un număr semnificativ de zile de îngrijiri medicale, conform actelor medico-legale depuse la dosar.

Apelanta a arătat că aceste leziuni au determinat consecințe de durată, constând în dureri persistente la nivelul coloanei și bazinului, necesitatea urmăririi unui tratament medicamentos și de recuperare, precum și limitări funcționale, inclusiv dificultăți în exercitarea profesiei sale de medic, în special în condiții de efort prelungit sau poziție șezândă. Totodată, a invocat afectarea semnificativă a calității vieții manifestată prin stare de angoasă, reducerea activităților sociale și temeri constante privind evoluția afecțiunilor.

În ceea ce privește evaluarea despăgubirilor, apelanta a susținut că instanța de fond a aplicat în mod greșit criteriul punctajului traumatic, atât printr-un calcul eronat al valorii acestuia, cât și prin stabilirea unui cuantum insuficient al daunelor morale. Astfel, raportat la punctajul traumatologic stabilit și la valoarea salariului minim brut pe economie în vigoare la data accidentului, despăgubirea morală ar fi trebuit calculată la un nivel superior celui reținut de prima instanță.

De asemenea, apelanta a arătat că instanța nu a avut în mod real în vedere gravitatea concretă a leziunilor, caracterul lor persistent și impactul efectiv asupra vieții reclamantei, limitându-se la o evaluare formală, fără a reflecta pe deplin suferințele fizice și psihice îndurate.

În consecință, s-a solicitat admiterea apelului, schimbarea sentinței apelate și majorarea cuantumului daunelor morale la suma pretinsă, apreciind că numai o asemenea soluție ar asigura o reparare justă și integrală a prejudiciului suferit.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 466 și urm. C.proc.civ.

Cererea astfel formulată a fost legal timbrată cu 50 lei taxă judiciară de timbru.

În probațiune, s-a solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosar.

Intimata pârâtă nu și-a exprimat poziția procesuală în cauză prin întâmpinare, deși a fost legal citată cu această mențiune.

Prin apelul formulat, apelanta pârâtă a solicitat admiterea apelului, anularea hotărârii atacate cu consecința admiterii în parte a cererii de chemare în judecată, în sensul diminuării despăgubirilor morale acordate, și obligarea intimatei reclamante la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, s-a arătat că hotărârea instanței de fond a fost pronunțată cu încălcarea dispozițiilor legale aplicabile, în special cele prevăzute de Legea nr. 132/2017, precum și a practicii judiciare interne și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materia despăgubirilor pentru prejudicii morale.

În esență, apelanta a criticat valoarea probatorie acordată de prima instanță înscrisului denumit „Raport de evaluare de medicină de asigurări”, arătând că acesta nu poate fi asimilat unei expertize medico-legale și nu poate fundamenta stabilirea cuantumului daunelor morale în faza judiciară. A arătat că mecanismul stabilirii punctajului traumatic potrivit Ordinului comun ASF–Ministerul Sănătății nr. 2293/2022 este aplicabil exclusiv în procedura amiabilă de soluționare a cererilor de despăgubire, iar nu în faza litigioasă, unde despăgubirile trebuie stabilite de instanță în baza probelor medico-legale, medicale și a celorlalte mijloace de probă prevăzute de lege.

Totodată, apelanta a susținut că stabilirea daunelor morale nu poate fi redusă la un calcul matematic bazat pe punctajul traumatic, o asemenea abordare fiind contrară jurisprudenței

Înaltei Curți de Casație și Justiție și practicii CEDO care consacră caracterul eminent echitabil și apreciativ al acestor despăgubiri.

De asemenea, s-a arătat că raportul invocat de reclamantă nu întrunește condițiile legale privind întocmirea unei evaluări de specialitate întrucât nu s-a dovedit competența autorului acestuia potrivit cerințelor Ordinului nr. 2293/2022, și nici nu a fost administrat în condiții de contradictorialitate, pârâta neavând posibilitatea de a formula obiecțiuni reale sau de a solicita o contraexpertiză.

Apelanta a mai susținut că respectivul raport are doar valoarea unui înscris unilateral întocmit la solicitarea reclamantei, fără garanțiile specifice unei expertize judiciare și fără a permite exercitarea efectivă a dreptului la apărare. În acest context, a solicitat înlăturarea raportului din ansamblul probator și stabilirea despăgubirilor pe baza probelor medico-legale oficiale, în special a raportului de expertiză emis de instituțiile abilitate din care rezultă numărul de zile de îngrijiri medicale.

În subsidiar, a arătat că punctajul traumatic stabilit prin acest raport este excesiv și subiectiv, nefiind justificat de leziunile constatate, iar instanța de fond nu a procedat la o analiză critică a acestuia.

În continuare, apelanta a invocat jurisprudență națională relevantă, arătând că în spețe similare despăgubirile acordate pentru prejudicii morale sunt semnificativ mai reduse, inclusiv în cazuri cu un număr mai mare de zile de îngrijiri medicale, apreciind că suma stabilită în cauză este disproporționată.

Față de aceste argumente, apelanta a solicitat admiterea apelului, desființarea hotărârii atacate și, în rejudecare, diminuarea cuantumului daunelor morale în acord cu criteriile legale și practica judiciară în materie.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 466 și urm. C.proc.civ., Legea nr. 132/2017.

Cererea astfel formulată a fost legal timbrată cu 1192,50 lei taxă judiciară de timbru.

În probațiune, s-a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri și practică judiciară.

Poziția procesuală a intimătei reclamante a fost exprimată prin întâmpinarea formulată la data de 09.04.2025, prin care s-a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat, cu obligarea apelantei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, s-a arătat că instanța de fond a procedat corect atunci când a admis și valorificat raportul privind punctajul traumatologic, calificându-l drept probă cu caracter medical în sensul art. 22 alin. 6 din Legea nr. 132/2017. Textul legal menționat nu stabilește limitativ categoria probelor medicale ce pot fi administrate în cauză, ci se referă generic la probele cu caracter medical, medico-legal, psihologic și statistic, ceea ce permite includerea unui asemenea raport în ansamblul probator.

În acest context, intimata reclamantă a susținut că raportul privind punctajul traumatologic întocmit de un medic primar de medicină legală are natura unui act medical și poate fi utilizat de instanță în procesul de evaluare a prejudiciului, chiar dacă nu are o valoare prestabilită ori exclusivă.

Totodată, acest raport a fost întocmit cu respectarea exigențelor legale, fiind emis de un specialist în domeniul medicinei legale, iar susținerile apelantei referitoare la neîndeplinirea condițiilor prevăzute de Ordinul nr. 2293/2022 sunt neîntemeiate.

Cu privire la procedura de administrare a probei, aceasta s-a realizat cu respectarea principiului contradictorialității, raportul fiind depus la dosar și pus în discuția părților în ședință publică. S-a subliniat că reprezentantul pârâtei nu a formulat obiecțiuni concrete asupra conținutului raportului, limitându-se la a contesta admisibilitatea acestuia, împrejurare care nu poate constitui, în apel, temei pentru reformarea hotărârii.

În raport de aceste argumente, intimata a apreciat că prima instanță a evaluat în mod legal și temeinic probele administrate și a stabilit în mod corect despăgubirile, neexistând motive pentru modificarea soluției pronunțate.

În consecință, s-a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică.

La termenul de judecată din 07.04.2026, instanța a pus în discuția părților, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu solicitarea de a se pronunța o hotărâre pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, întrebările pe care instanța vrea să le formuleze pentru Înalta Curte de Casație și Justiție fiind, dacă:

„1. Presumția prevăzută de art. 22 alin. 5 lit. b din Legea nr. 132/2017 este aplicabilă și în etapa judecătorească?”

2. Presumția prevăzută de art. 22 alin. 5 lit. b din Legea nr. 132/2017 este o prezumție relativă sau absolută?”

2. Dispozițiile legale incidente a căror interpretare se solicită:

Art. 22 alin. 5 și 6 din Legea nr. 132/2017:

(5) Stabilirea despăgubirii pe cale amiabilă se realizează pe baza următoarelor criterii generale de evaluare:

a) despăgubirile cuvenite persoanelor prejudiciate ca urmare a vătămării integrității corporale ori a sănătății persoanelor se stabilesc prin ordin comun emis de Ministerul Sănătății și A.S.F., în baza punctajului comunicat de Institutul Național de Medicină Legală "Mina Minovici" București;

b) evaluarea despăgubirilor are în vedere un nivel mediu prezumat al suferinței îndurate de persoanele prejudiciate;

c) valoarea unui punct traumatic este egală cu dublul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată de la data producerii accidentului;

d) despăgubirile se pot ajusta în funcție de particularitățile fiecărui caz în parte, pe bază de documente justificative;

e) punctajul pentru suferințele cauzate prin vătămarea integrității corporale ori a sănătății persoanelor include numai prejudiciile legate de durerile fizice; pentru prejudiciile legate de traumele psihice, persoana prejudiciată poate aduce documente în dovedirea acestora.

(6) Stabilirea despăgubirii pe cale judecătorească se realizează pe baza probelor cu caracter medical, medico-legal, psihologic și statistic.

Art. 6 din Ordinul nr. 1/2.293/2022 privind stabilirea despăgubirii persoanei prejudiciate în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății în urma producerii accidentelor de vehicule pe baza punctajului traumatologic stabilit de Institutul Național de Medicină Legală "Mina Minovici" București:

Despăgubirile cuvenite persoanelor prejudiciate ca urmare a vătămării integrității corporale ori a sănătății persoanelor se stabilesc pe baza punctajului traumatologic prevăzut în anexă, obținut prin însumarea punctelor corespunzătoare traumatismelor coroborat cu prevederile art. 22 alin. (5) lit. b) din Legea nr. 132/2017, cu modificările și completările ulterioare.

3. Admisibilitatea sesizării în raport de prevederile art. 519 Cod procedură civilă;

a) *existența unei cauze aflate în curs de judecată:* Cauza este în curs de judecată, în fața instanței de apel – Tribunalul

b) *instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță:* Cauza este în faza procesuală apel, Tribunalul judecând în ultimă instanță față de art. 483 alin. 2 C.proc.civ. având în vedere că prezenta cauză are ca obiect o cerere în materia asigurărilor;

c) *cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza:* Tribunalul este competent material și teritorial să judece calea de atac declarată;

d) *soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere:* De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 22 alin. 5 din Legea nr. 132/2017 cu referire la Ordinul nr. 1/2022 depinde chiar soluționarea fondului cauzei în apel, existând astfel relația de dependență impusă de textul legal. Conform practicii Înaltei Curți de Casație și Justiție, noțiunea de „soluționare pe fond” a cauzei trebuie înțeleasă *lato sensu*, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei, condiție îndeplinită în speță.

De asemenea, în speță s-a solicitat determinarea cuantumului daunelor morale suferite de reclamantă, iar aceasta solicită stabilirea despăgubirii prin raportare la punctajul traumatologic ce rezultă din raportul anexat la dosar.

e) *chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă:* problema de drept nu a fost analizată în doctrina de specialitate.

În data de 21 octombrie 2024 a avut loc Întâlnirea președinților secțiilor specializate (foste comerciale) din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, întâlnire în cadrul căreia au fost dezbătute probleme de drept ce au generat practică judiciară neunitară în materia contenciosului administrativ și fiscal, ocazie cu care a fost analizată și problema referitoare la punctajul traumatologic care poate sau nu constitui un element de luat în calcul în cadrul procesului de cuantificare a daunelor morale aferente suferințelor fizice și psihice ce se cere a fi acoperite în litigiile promovate de victimele accidentelor auto de la asigurătorii RCA ai conducătorilor auto vinovați de producerea accidentelor. Astfel, s-au reținut următoarele:

Într-o primă opinie, punctajul traumatologic este privit ca un instrument util și legitim în procesul de cuantificare a daunelor morale, inclusiv în cadrul procedurilor judiciare. S-a pornit de la ideea unității de reglementare și de scop: atât procedura amiabilă, cât și cea judiciară urmăresc același obiectiv, și anume determinarea întinderii prejudiciului. De aici rezultă că folosirea unor metode diferite ar fi artificială și contrară coerenței sistemului. Chiar dacă legea menționează explicit punctajul în contextul soluționării amiabile, nu rezultă o excludere implicită pentru faza judiciară, ci mai degrabă o evitare a redundanței legislative. În plus, punctajul traumatologic este fundamentat pe evaluări medico-legale și statistice realizate de specialiști, ceea ce îi conferă valoare probatorie. Prin analogie cu certificatul medico-legal, utilizarea lui în faza amiabilă nu îi anulează utilitatea în fața instanței. În această viziune, instanța poate valorifica aceste evaluări ca elemente obiective care contribuie la o mai mare predictibilitate și echitate în acordarea despăgubirilor.

A doua opinie adoptă o interpretare restrictivă, insistând asupra literalității textului legal. Potrivit acesteia, punctajul traumatologic este incident exclusiv în procedura amiabilă, întrucât art. 22 alin. 5 din Legea nr. 132/2017 se referă expres la această modalitate de stabilire a despăgubirii. Pentru procedura judiciară, alineatul următor indică alte categorii de probe (medicale, medico-legale, psihologice și statistice), fără a menționa explicit punctajul, ceea ce ar sugera o delimitare între cele două mecanisme de evaluare. Această interpretare accentuează diferența de regim juridic între etapa extrajudiciară și cea judiciară.

Între aceste două poziții, opinia INM a propus o soluție de echilibru. Pe de o parte, s-a recunoscut că Ordinul nr. 1/2293/2022 are aplicabilitate pentru toate cererile nesoluționate la data intrării sale în vigoare, indiferent de momentul producerii faptei ilicite. Pe de altă parte, s-a considerat că rapoartele întocmite în baza acestui ordin reprezintă probe medicale în sens larg și, în consecință, pot fi valorificate și în cadrul procesului judiciar. Argumentul central nu este

unul formal, ci ține de necesitatea asigurării unei practici coerente și echitabile: despăgubirile nu ar trebui să difere semnificativ în funcție de calea aleasă (amiabilă sau judiciară), în lipsa unor diferențe obiective. În plus, o astfel de coerență stimulează eficiența procedurii amiabile și previne dezechilibrele de tip strategic între părți.

Important de subliniat este că „soluția INM” are valoare orientativă, nu obligatorie. Ea nu se impune instanțelor, ci constituie un reper interpretativ menit să promoveze coerența și predictibilitatea practicii judiciare.

f) chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare: Până în prezent, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a pronunțat nicio decizie (RIL, HP sau decizie de speță) care să stabilească în mod direct natura juridică a punctajului traumatologic, caracterul său obligatoriu sau neobligatoriu, existența unei prezumții (absolute sau relative) și nici obligativitatea instanțelor de a-l aplica în cuantificarea daunelor morale.

4.Opinia completului de judecată asupra chestiunii de drept care formează obiectul sesizării, astfel cum a fost formulată de instanță:

Având în vedere că prezentarea opiniei asupra chestiunii de drept ar echivala cu o antepronunțare, în condițiile în care ar avea influență asupra soluției ce se va pronunța asupra apelului exercitat în cauză, tribunalul apreciază că nu este oportună prezentarea propriului punct de vedere, fără ca acest lucru să atragă o eventuală inadmisibilitate a sesizării. În acest sens poate fi invocată Decizia nr. 43/07.06.2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1051 din 03/11/2021, unde s-a considerat admisibilă și o sesizare fără exprimarea punctului de vedere al instanței de judecată.

5.Punctul de vedere al părților asupra chestiunii de drept care formează obiectul sesizării, astfel cum a fost formulată de instanță:

Apelanta reclamantă a arătat că orice probă nu are o valoare prestabilită. Acum, este evident că Raportul de evaluare de medicina de asigurări din această cauză, acel raport solicitat de instanța de judecată a fost întocmit de un medic care este șef al unui institut de medicină legală, adică nu se poate spune că este formulat de persoane neabilitate.

Apelanta pârâtă și-a nuanțat poziția exprimată inițial prin cererea de apel formulată, apreciind că raportul REMMA reprezintă un act medical pe care instanța de judecată îl poate avea în vedere în vederea stabilirii despăgubirii pentru acoperirea daunelor morale suferite de reclamantă. Cu toate acestea, nu s-a exprimat o poziție clară cu privire la relativ sau absolut al acestei prezumții.

Față de argumentele expuse, în temeiul art. 519 și art. 520 C.proc.civ., Înalta Curte de Casație și Justiție va fi sesizată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept menționate.

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, se va dispune și suspendarea judecării până la soluționarea sesizării.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

În temeiul art. 519 și art. 520 C.proc.civ., sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„1. Prezumția prevăzută de art. 22 alin. 5 lit. b din Legea nr. 132/2017 este aplicabilă și în etapa judecătii?

2. Prezumția prevăzută de art. 22 alin. 5 lit. b din Legea nr. 132/2017 este o prezumție relativă sau absolută?”

În temeiul art. 520 alin. 2 C.proc.civ., suspendă judecata cauzei privind cererile de apel formulate de apelanta reclamantă, având, cu domiciliul procedural ales în
....., e-mail:, și apelanta pârâtă, având J....., CUI, cu sediul social în, str.
....., nr., etajele, sector, în contradictoriu cu intimatul intervenient forțat, având
CNP și domiciliul în, str., nr., et., ap., jud., împotriva sentinței
civile nr. pronunțată de Judecătoria în dosarul nr., *până la pronunțarea de către
Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.*

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței,
astăzi, data de 07.04.2026.

Președinte

.....

Judecător

.....

Grefier,

.....

Red. / Tehnored. / 20.05.2026

5 ex./3 com./1ex.

Prima instanță - Judecătoria

Judecător -